

Cathy Bramley

ZOMERZON
OP HET
WIJNDOMEIN

Cathy Bramley

Zomerzon op het wijdomein

Vertaling Patricia Pos

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

‘Alsjeblieft, Gladys, weer helemaal netjes.’ Ik veegde nog wat losse aarde van mevrouw Wheatleys gedenksteen en liet een handjevol lichtroze azaleabladeren in mijn kruiwagen vallen. ‘Onkruidvrij en prachtig in bloei. Perfect voor een bezoekje van je man morgen.’

Ik stond op en rechte mijn schouders. Het was net negen uur, maar toch was de junihitte in de gedenktuin nu al voelbaar. Waarschijnlijk zou ik mijn zonnehoed en zonnebrand vandaag hard nodig hebben en binnen de kortste keren baden in het zweet. Voor de bezoekers was het echter fijn dat ze met een zonnetje afscheid van hun geliefden konden nemen.

Het was vandaag druk in de rustkapel en op dagen zoals deze bleven mensen vaak net iets langer in de tuin hangen. Dit was dan ook het mooiste gedeelte van het crematorium van Noord-Londen – naar mijn mening, tenminste. De rest van het terrein bestond voornamelijk uit grasvelden en deed me altijd denken aan de wereld van de Teletubbies: perfect onderhouden, prachtig groen, maar ook erg kunstmatig. Compleet anders dan de wilde heuvels, beekjes en bossen van Fernfield, het kleine boerendorpje in Derbyshire waar ik was opgegroeid. Zodra ik aan thuis dacht, moest ik een zucht onderdrukken en trok er een gevoel van heimwee door mijn borst. Eigenlijk kon ik beter niet meer zo denken. Londen was nu mijn thuis. En dat van Harvey. Ik had geluk dat ik überhaupt werk had, en dat ook nog eens in de buitenlucht.

Het verzorgen van de prachtige gele klimroos was de volgende taak op mijn lijstje. Om deze plant heen was de as van een man die

Shaun heette uitgestrooid. Hij was na een motorongeluk overleden, zo had zijn tweelingbroer me verteld.

Elk stukje van deze tuin was wel speciaal voor iemand: elke plant, elk bankje, elke houten boog en elk stenen ornament herinnerde mensen aan een geliefde wiens as hier was uitgestrooid. Ik vond het dan ook een eer om deze plek te mogen onderhouden. Mijn werkdagen waren kalm, gestructureerd en meestal erg voorspelbaar. Sterker nog, deze tuin was op dit moment de enige plaats in mijn leven waar ik het gevoel had de touwtjes daadwerkelijk in handen te hebben.

Ik tilde mijn gieter op en liep naar Shauns rozenstruik toe. Vrienden en familieleden van de overledenen vroegen me altijd de vreemdste dingen voor ze te doen, wat ik inmiddels wel gewend was. In dit geval had Shauns broer me gevraagd af en toe een bepaald liedje voor hem te zingen. Ik keek over mijn schouder of mijn collega Alan buiten gehoorafstand was. Hij stond een stukje verderop wat lavendel te snoeien. Als hij me een serenade aan een rozenstruik hoorde brengen, zou hij waarschijnlijk alleen glimlachend zijn hoofd schudden. Onze baas Paula had echter liever dat we zo discreet mogelijk te werk gingen. Daar had ze misschien wel een punt, maar soms nam ik het niet zo nauw met de regels. Zingen en dansen waren officieel geen onderdeel van mijn taakomschrijving, maar toch deed ik het zo af en toe.

Als meneer Wheatley het fijn vond dat ik met Gladys praatte terwijl ik de dorre bladeren uit de azalea haalde die hij voor haar geplant had, kon dat toch geen kwaad? En de rozenstruik van Shaun stond er sinds ik af en toe zijn favoriete nummer van Queen voor hem zong een stuk mooier bij. Ik gaf de plant wat water en schraapte mijn keel, waarna ik begon te zingen.

'Bom, bom, bom, another one bites the –'

'Lottie? Kan ik even met je praten?' vroeg een stem achter me.

Ik draaide me net iets te snel om, waardoor het water over de

rand van mijn gieter klotste en op mijn laarzen terechtkwam. Paula liep op haar pumps over het gras naar me toe. Mijn hart zonk net zo diep in mijn schoenen als haar naaldhakken in het gras verdwenen.

‘Ja hoor.’ Ik zette de gieter neer. Hopelijk zou Paula me niet ontslaan. Gelukkig had ik zo zachtjes gezongen dat ze me waarschijnlijk niet eens gehoord had. ‘Wat kan ik voor je doen?’

‘Heb je vijf minuutjes voor me?’ zei ze terwijl ze in de richting van het crematorium knikte. ‘Op mijn kantoor?’

Zonder mijn antwoord af te wachten, draaide Paula zich om en beende ze terug naar het hoofdgebouw. Ze liep zo snel dat de vleeskleurige panty die tussen haar benen tegen elkaar wreef een zoemend geluid maakte.

‘Ik leg mijn gereedschap nog even weg,’ riep ik haar na.

‘Blijkbaar ben jij de volgende op het hakblok.’ Alan keek op van zijn lavendel, zette zijn pet iets hoger op zijn hoofd en knipoogde naar me. ‘*Another one bites the dust.*’

‘Maak daar alsjeblieft geen grapjes over.’ Mijn hart begon meteen sneller te kloppen. ‘Ik heb deze baan echt nodig.’

Voordat ik naar Londen verhuisd was, had ik als boomchirurg voor mijn vader gewerkt. Maar in die sector was geen werk te vinden toen we vorig jaar december naar de hoofdstad getrokken waren, waar Harvey als personal trainer zijn eigen bedrijf wilde beginnen. ‘Laten we het grote geld achterna gaan en naar Londen verhuizen,’ had hij met twinkelende ogen gezegd. Hij had mijn handen vastgepakt en me vol optimisme aangekeken. ‘Een vriend van me heeft een appartement dat we kunnen huren.’

In Londen had iedereen meer dan genoeg geld om een personal trainer in te huren, zo was zijn theorie. De inwoners van de hoofdstad hadden allemaal een royaal gevulde bankrekening, maar weinig vrije tijd en dus waren ze meer dan bereid een fiks bedrag neer te leggen om zo efficiënt mogelijk fit te blijven. Het zou dan ook een makkie voor hem worden om zijn eigen bedrijf op te zet-

ten en hij zou al gauw winst maken. Sterker nog, zei hij lichtelijk arrogant, waarschijnlijk zou hij binnen de kortste keren zijn eigen personeel moeten aannemen. En voor mij zou het ook goed zijn, had hij op licht kritische toon opgemerkt, om eindelijk wat afstand van mijn familie te nemen en op eigen benen te leren staan.

Ik was zo trots geweest op zijn ambitie en zelfvertrouwen dat ik volledig in zijn plannen was meegegaan, zonder erover na te denken wat ik zelf in Londen zou gaan doen. Al gauw bleek Harvey minder rijke klanten te kunnen vinden dan gehoopt en dus was hij aan de slag gegaan bij een sportschool. Die baan zou tijdelijk zijn, maar hij werkte er inmiddels al maanden. Het appartement van zijn vriend was bovendien piepklein en hoewel Harvey erop stond in zijn eentje de huur te betalen, vermoedde ik dat die minstens drie keer zo hoog was als de maandelijks hypotheek van mijn zus Evie en haar man Darren in Fernfield voor hun huis met drie slaapkamers. Desondanks waren we nog altijd in Londen en hadden we geen plannen om terug te verhuizen naar het platteland.

Over één ding had Harvey wel gelijk gekregen: het was inderdaad goed voor me geweest om eindelijk uit huis te gaan. Mijn vader en ik waren door de jaren heen te afhankelijk van elkaar geworden. Na mijn vertrek had hij een zakenpartner gevonden: een man die het snoeien van hoge bomen van me had overgenomen. En hoewel ik in de hoofdstad nog niet echt gelukkig was, maakte het me wel trots dat ik hier nu al een halfjaar woonde en eindelijk werkte voor iemand die geen familie van me was. Dat was voor een huismus zoals ik een behoorlijke prestatie.

Ik legde mijn tuingereedschap opzij zodat niemand erover kon struikelen en ging toen snel achter Paula aan. Vlak voor de personeelsingang aan de zijkant van het gebouw haalde ik haar in en hield ik de deur voor haar open.

‘Fijn weekend gehad?’ vroeg ik, waarna ik haar stemming van haar gezicht probeerde af te lezen.

Ze bleef staan en veegde in de deuropening wat modder van haar hakken. Ik begreep de hint en veegde mijn natte laarzen aan de mat af.

Paula zuchtte. ‘Het weekend is eigenlijk nooit lang genoeg, hè? Zo trek ik hier op vrijdagmiddag de deur achter me dicht en hup...’ Ze knipte met haar vingers. ‘Het is maandag en we beginnen weer. Gezellig tussen de gedenkstenen.’

‘Zeker,’ zei ik met een zo oprecht mogelijke glimlach. Ik durfde haar niet te vertellen dat mijn weekenden de laatste tijd juist eindelijk lang aanvoelden doordat Harvey steeds slechter gehumeurd en – dat durfde ik sinds kort eindelijk aan mezelf toe te geven – erg onberekenbaar was. Het ene moment was hij aanhankelijk en noemde hij me de liefde van zijn leven, maar het volgende moment kon een terloopse opmerking over een collega hem bloedchagrijnig maken. Vaak voelde het als een opluchting om op maandagochtend weer aan het werk te gaan. Doordat ik vroeg begon en Harvey juist tot laat in de sportschool werkte, hoefde ik pas op zaterdag weer tijd met hem door te brengen. Als ik geluk had, draaide hij nog een weekenddienst en had ik dus ook nog een paar uur voor mezelf.

Nadat ik Harvey geholpen had met het ontwerpen en verspreiden van een paar honderd folders voor zijn bedrijf, begon ik me in Londen te vervelen en dus was ik op zoek gegaan naar werk. Harvey had het vreselijk gevonden dat hij niet genoeg verdiende om voor ons allebei te kunnen zorgen, waarop ik hem lachend gekust had en zei dat de jaren vijftig gelukkig voorbij waren en ik prima mijn eigen boontjes kon doppen. Dat was de aanleiding voor onze eerste grote ruzie geweest.

Een tijdelijke onderhoudsbaan bij een crematorium was het enige wat ik kon vinden dat enigszins op mijn eerdere werkervaring aansloot. Ik wist dat ik hier niet lang kon blijven werken omdat degene wiens baan ik had overgenomen binnenkort terugkwam, maar hoopte mijn ontslag toch nog even uit te stellen. Als ik weer

hele dagen thuis moest zitten, zou ik waarschijnlijk binnen de kortste keren doordraaien.

Paula leidde me haar kantoor binnen en trok de deur achter ons dicht. Dat maakte me meteen zenuwachtig, want vaak was een dichte deur geen goed teken. Ze trok haar donkerblauwe jasje uit, waaronder ze een wit shirtje met korte mouwen droeg.

‘Ga zitten, Lottie.’ Ze gebaarde naar de stoel aan de andere kant van haar bureau en nam zelf ook plaats.

‘Dank je.’ Ik ging op de plastic stoel zitten en stak mijn vingers onder mijn dijen om te voorkomen dat ik die door mijn zenuwen niet stil zou kunnen houden.

‘Hoelang werk je nu al bij ons?’

‘Vier maanden.’

‘En hoe zou je de hoofdfunctie van het crematorium van Noord-Londen omschrijven?’ Ze legde haar armen op haar bureau, leunde een stukje naar me toe en keek me met haar hoofd schuin aan.

‘Onze hoofdfunctie is het uitvoeren van uitvaartplechtigheden,’ zei ik. Zou dit soms een strikvraag zijn? ‘En daarbij proberen we het verlies van dierbaren voor vrienden en familie zo pijnloos mogelijk te maken.’

‘Uitvaartplechtigheden,’ zei Paula, waarbij ze mijn aanvullende opmerking negeerde. ‘Wat voor uitvaartplechtigheden precies?’

‘Nou ja, crematies. Dat lijkt me duidelijk.’ Ik haalde mijn schouders op.

‘Precies. We verzorgen dus niet alle soorten uitvaartplechtigheden.’ Ze klemde haar kaken kort op elkaar. ‘En we verzorgen alleen crematies van...?’

O, help. Ik moest me inhouden om niet met mijn ogen te rollen. Opeens wist ik precies waarom Paula me bij zich had geroepen.

‘Mannen en vrouwen?’ mompelde ik zachtjes.

Ze keek me aan en trok een glas water naar zich toe. ‘Van mensen, Lottie. Ménsen.’

‘Oké, ik kan het uitleggen.’ Ik trok mijn handen onder mijn dijen vandaan en legde ze op haar bureau. ‘Ik weet dat ik eigenlijk geen graf voor die hamster had mogen graven. Maar Nor had van twee lollystokjes een klein kruisje gemaakt. En die arme jongen was met de bus helemaal alleen naar de tuin gekomen, met de overleden Biscuit in een schoenendoos. Hem begraven was wel het minste wat ik voor hem kon doen en bovendien kostte het me maar een paar minuten. Hij had zelfs een grafrede voor het beestje geschreven. Biscuit was zijn beste vriend. En hij had geprobeerd hem in zijn achtertuin te ruste te leggen, maar de hond had hem al twee keer weer opgegraven. Het hamstertje was al drie van zijn pootjes kwijt. Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om hem weg te sturen.’

Paula verslikte zich in haar water en liet haar ogen kort dichtvallen.

‘Je hebt met goede bedoelingen gehandeld, dat begrijp ik.’ Ze ademde diep uit. ‘Maar het is nu eenmaal tegen de regels, Lottie. De Gezondheidsraad zou ons een enorme boete kunnen geven.’

‘Het zal niet meer gebeuren,’ beloofde ik.

‘En het zingen?’

‘Heb je me toch gehoord?’ Ik slikte en voelde dat mijn wangen begonnen te gloeien. ‘Ik ben nooit echt goed geweest in de nummers van Queen.’

‘Queen?’ Ze keek me aan. ‘Ik heb het over je persoonlijke versie van Frank Sinatra’s “My Way” met een oudere dame, compleet met choreografie.’

Ik ademde scherp in. ‘Hoe weet je daar dan van?’

‘De beveiligingscamera’s hebben het hele nummer vastgelegd,’ zei ze, waarna ze naar een klein televisiescherm aan de muur tegenover haar bureau knikte.

O nee.

‘Ik dacht dat die alleen ’s nachts aanstonden, als de beveiligers er niet zijn,’ zei ik zachtjes.

‘Nee. We zien alles.’ Ze keek me nog altijd aan, maar ondanks haar strenge blik dacht ik nu stiekem een kleine twinkeling in haar ogen te zien.

‘Luister, sorry,’ zei ik. ‘Ik weet dat ik me eigenlijk alleen met de tuinen bezig hoor te houden, maar mijn motto is om altijd goed voor mensen te zijn. En ik vind het zo moeilijk om nee te zeggen als mensen me iets vragen. Dat heb ik altijd al gevonden. Mijn zus Evie zegt dat ik een enorme pleaser ben.’

Ik had Evie ooit verteld dat beertje Paddington een enorme inspiratiebron voor me was omdat hij altijd de juiste keuze probeerde te maken. Daarop was ze spontaan in lachen uitgebarsten en had ze gezegd dat dat een heleboel aan het verloop van mijn leven verklaarde.

‘Daar zou ze best eens gelijk in kunnen hebben.’ Paula hield haar hoofd schuin. ‘En hoewel je de regels zo nu en dan overtreedt, vind ik het ook wel iets moois hebben dat je zo veel moeite voor mensen doet.’

Ik ademde diep uit. ‘Wat fijn. Ik dacht even dat je me een waarschuwing wilde geven.’

‘Dat is ook zo. Dit is een onofficiële waarschuwing. Maar je hebt dit crematorium de afgelopen tijd een stuk meer leven gegeven, Lottie – en dan heb ik het niet alleen over de tuinen, maar ook over het team. We hebben nog nooit een personeelslid gehad dat zo veel contact met onze bezoekers maakt. Het begraven van een huisdier kan ik alleen echt niet toestaan, net zoals je deelname aan het uitstrooien van as en het bekijken van het trouwalbum van een oude vrouw onder de kersenboom.’

Ik slikte. Blijkbaar had mijn baas de camerabeelden wel erg uitgebreid geanalyseerd.

‘Goed. Over volgende week...’ Paula leunde achterover in haar stoel en vouwde haar handen in elkaar. ‘Ik heb zowel goed als slecht nieuws.’

Mijn hart zakte opnieuw in mijn schoenen. ‘Kunnen we met het slechte nieuws beginnen?’

‘Lisa, de vrouw van wie je de functie hebt overgenomen, heeft me laten weten dat ze vanaf maandag weer aan de slag kan. Dat is natuurlijk fijn voor haar, maar voor jou zou het betekenen dat vrijdag je laatste werkdag zou worden.’

“‘Zou worden?’ Ik hield mijn adem in.

Paula glimlachte. ‘Gelukkig is er net een andere functie beschikbaar gekomen...’

Tien minuten later stommelde ik vol verbazing haar kantoor uit. Ik stak de parkeerplaats over en kon amper geloven wat ik zojuist gehoord had. Een hogere functie. Ik. De nieuwe leidinggevende van de afdeling buitenonderhoud. Meer geld, meer uren, een vakantietoeslag, een pensioenplan – ik had nog nooit in mijn leven een pensioenplan gehad! Mijn vader zou ongetwijfeld dolblij voor me zijn. Hij maakte zich namelijk nogal zorgen over onze financiële situatie.

Maar wat zou Harvey zeggen?

Zodra ik me zijn reactie voorstelde, draaide mijn maag zich om. Hij zou mijn promotie waarschijnlijk persoonlijk opvatten en me ervan beschuldigen dat ik mijn werk boven onze relatie stelde. Bovendien zou hij ongetwijfeld stikjaloers zijn dat het mij hier beter afging dan hem, terwijl het juist zijn idee was geweest om naar Londen te verhuizen. Een paar maanden geleden zou ik me totaal geen zorgen hebben gemaakt om zijn reactie, maar sinds hij in de sportschool werkte was hij zo veranderd. Als ik het verkeerde moment koos om hem mijn goede nieuws te vertellen, zou hij zomaar eens woedend kunnen worden of dagenlang niet met me willen praten. Tegen de tijd dat ik de gedenktuin weer binnen liep, stond het angstzweet op mijn rug. Een golf zuur kolkte van mijn maag naar mijn keel en ik dook snel achter een rij coniferen om over te geven.

Wat een zootje.

Passie, wijn, geheimen en bovenal liefde in de wijngaard

De Londense Lottie is toe aan een nieuwe start. Ze ontvlucht de stad en haar overheersende vriend, en besluit terug naar huis te gaan naar Derbyshire. Tijdens haar zoektocht naar een plek om te wonen, ziet ze een vacature voor een managerspositie bij de wijngaard Butterworth Wines. De wijngaard is altijd met liefde en passie gerund, totdat de man van eigenaresse Betsy overleed. Sindsdien doet ze haar best om het bedrijf draaiende te houden, maar ze heeft een groot geheim. Betsy's knappe maar bemoeizuchtige kleinzoon Jensen wil graag dat ze het landgoed verkoopt en in een tehuis gaat wonen.

Lottie doet er alles aan om Butterworth Wines te redden van de afgrond, maar dat is moeilijker dan gedacht. Zeker als ze iets ontdekt dat haar zomer – en haar hele leven – op z'n kop zet.

De Britse **Cathy Bramley** is een internationale bestsellerauteur van verschillende romcoms. Ze veroverde de Nederlandse lezershartten met de Brightside Cove-serie. Cathy woont in een dorpje in het landelijke Nottinghamshire met haar gezin en hond Pearl.

Z&K

9 789020 549980 >

www.zomerenkeuning.nl